

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Landstthinget. № 201.

Tredie Sessjon.

97de Møde.

Tirsdagen den 9de Marts.

(Fortf.)

Bjerring: Jeg troer dog ikke, det vilde være hensigtsmæssigt at nedsætte et Udvalg i denne Sag; thi, hvis der blev nedsat et Udvalg, vilde jo Sagen altid idetmindste forsinkes for flere Dage, og hvis der saa til Syvende og Sidst blev foretaget Forandringer i Lovforslaget, vilde muligvis Resultatet blive det, at der slet ikke i denne Sessjon vilde blive vedtaget nogen Lov angaaende Reserveofficererne. Der kan vel ikke være Tvivl om, at jo en stor Deel af Armeens Officerer vilde blive permitterede meget snart, — der er idetmindste Tale om, at allerede i næste Maaned Mange vilde blive permitterede fra Tjenesten — og hvis der da ikke findes en Bestemmelse om, hvorledes der skal forholdes med dem, saa troer jeg, at Ministerriet vil være meget i Forlegenhed med dem; thi Hensigten kan dog ikke være, at de i hele det følgende Finantsaar skulle vedblive at trække Gage, som om de endnu stode i Tjenesten, omendstjøndt de ere affædigede. Med Hensyn til de 2 Punkter, som den ærede 3die Landstthingsmand for 6te Kreds (Orholm) har omtalt, da skal jeg ikke videre ved denne Behandling af Sagen gaae ind paa hans Bemærkninger. Der er blot eet Punkt, som jeg dog ikke troer ganske at kunne forbigaae, nemlig det, at den ærede Landstthingsmand yttrede, at, hvis der for 2 Aar siden havde været behandlet et Lovforslag om Reserveofficererne, saa vilde man, efter den ærede Landstthingsmands Mening, have gjort dem pensionsberettigede lige med andre kongelige Embedsmænd og Officerer. Vi have jo Facta for det Nedsatte; thi det er ikke meget over et Aar siden, at Pensionsloven blev vedtaget, hvorved det fra alle Sider blev erkjendt, at Reserveofficererne ikke kunde komme ind un-

der Pensionslovens Bestemmelser, og det er ikke mere end et Aar siden, at Loven angaaende Invalidforsørgelsen blev vedtaget, og der vedtog man en aldeles speciel Bestemmelse om Reserveofficererne, da det fra alle Sider var anerkjendt, at Reserveofficererne ikke kunde betragtes som kongelige Embedsmænd og altsaa ikke kunde falde ind under Pensionsloven fra forrige Aar. Jeg troer altsaa, at den ærede Landstthingsmand vilde fremme Sagen mere, hvis han til Sagens 2den Behandling vilde stille Endringsforslag, forsaavidt han maatte finde Forandringer i Lovforslaget nyttige og nødvendige, uden at Sagen behøver at gaae over til Behandling i et Udvalg.

Lüttichau: Det forekommer mig dog, at denne Sag er af den Bigtighed, at den fortjener, at der blev nedsat et Udvalg, for nøiere at overveie de Forhold, hvorom her er Tale. Der er allerede fra en æret Landstthingsmand fremkommet Forslag til Endringer, som formodentlig ikke kunne staae fuldkommen klart for alle Medlemmer af Forsamlingen, og der kunde maaskee fremkomme endnu flere, hvorfor det forekommer mig, at det var hensigtsmæssigt, at der blev nedsat et Udvalg, for nærmere at bedømme denne Sag, og jeg kan heller ikke antage, at dette vilde udsætte denne Sags Fremme saameget, at den ikke skulde kunne blive tilendebragt, medens vi endnu vare forsamlede. Hele Sagen er af en ganske eiendommelig Bestaafenhed. Ifølge Regjeringens Opfordring er i sin Tid Reserveofficererne indtraadte, uden at der er givet dem noget som helst Løfte, og Reserveofficererne ere indtraadte, uden at gjøre en eneste Betingelse; de have fulgt en høist roesværdig Enthusiasme paa den Tid og have stillet sig til Statens Tjeneste, uden at gjøre en eneste Betingelse. Grunden hertil, troer jeg, maa søges deri, at det paa den Tid, Reserveoffi-